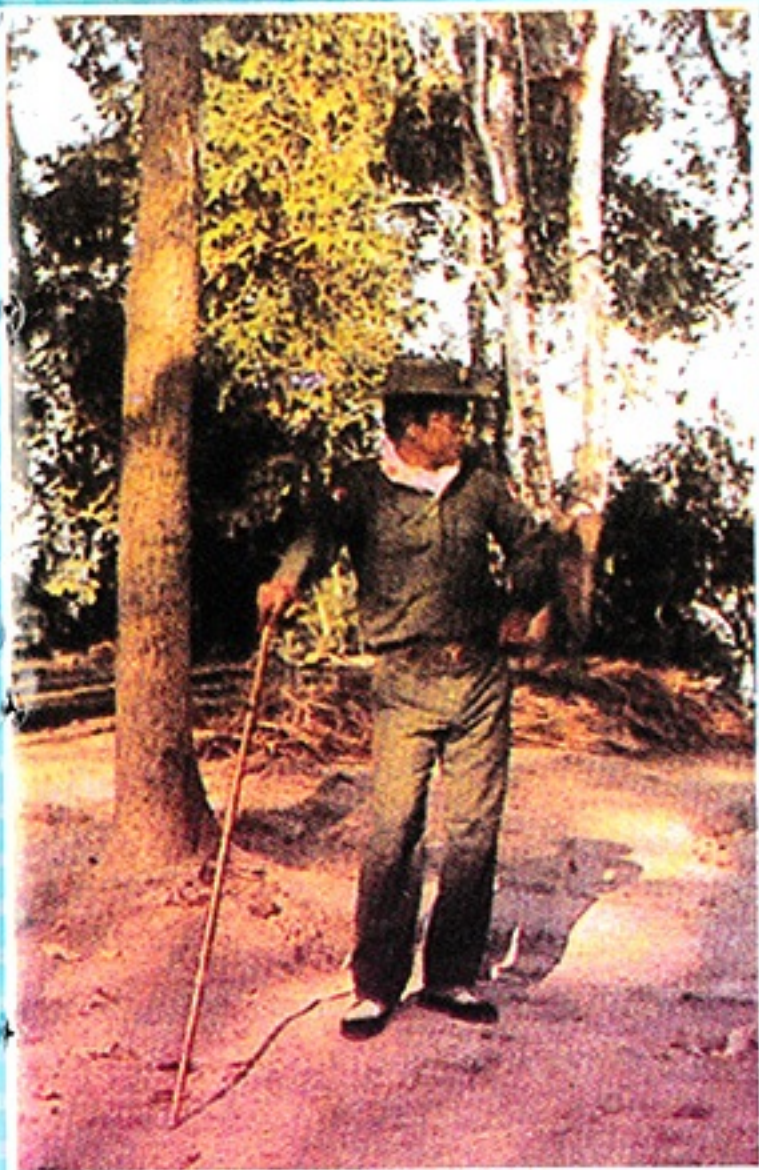

သောင်းဝေဦး

ကြည်း ရေ လေ တပ်မတော်တွင်းက သူငယ်ချင်းတွေ

ဟွမ်မြောက်ခြမ်း၊ မန်ဟိုက်ဝမ်တွင်ရောက်နေသည့်
တရေသု (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ဟွန်ပေး မြို့ချောင်းကလေး (၁၉၅၄-ခုနှစ်)

ကျွန်တော်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်များ

၁၉၆၆ ခုနှစ် ဆောင်းနှောင်းကာလ၏ နေ့တစ်နေ့။

နေရာကား မှော်ဘီတပ်နယ်ရှိ တပ်မတော် (ကြည်း) ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း။

“အခု တွေ့ဆုံရတဲ့ ဗိုလ်လောင်းများ ဟာ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ဗိုလ်လောင်းတွေမို့ လေတပ်သွားမယ့် အရာရှိလောင်းများ အတွက် တပ်မ

တော် (လေ)ရဲ့ သမိုင်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံသာမကဘူး လေတပ်ရဲ့ စွမ်းပကား တွေနဲ့ စစ်ပွဲမှာ Air Supremacy လို့ ခေါ်တဲ့ လေကြောင်းလွှမ်းမိုးမှု၊ Air Superiority လို့ ခေါ်တဲ့ လေကြောင်းအကဲသာမှုတွေကို ပြီးခဲ့တဲ့ ပထမကမ္ဘာစစ်နဲ့ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်က ဖြစ်စဉ်တွေနဲ့ သာမက နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဒါ့အပြင် ရဟတ်ယာဉ်အပါအဝင် လေယာဉ်အမျိုးမျိုး အကြောင်း ကိုလည်း ယေဘုယျ အားဖြင့် ရှင်းပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ အချိန်ကလည်း နှစ်ချိန် သုံးချိန်လောက်ပဲရတော့ ဒီလောက်နဲ့ ပဲ နိဂုံးချုပ် ပါမယ်။ လေတပ်သွား ချင်တဲ့ ဗိုလ်လောင်းများ မေးချင်တာရှိရင် မေးနိုင်ကြပါတယ်”

ကကလေမှ လာရောက်ပို့ချသည့် နည်းပြအရာရှိမှာ အသက် သုံးဆယ်သာသာရှိ၏။ မဟာနဖူးနှင့်ဆံပင်ကို သပ်ရပ်စွာ ဖိထားပြီး အရပ်မြင့်မြင့်ဖြင့် မင်းသားချော ချောသည် ။ သူ၏ ခရမ်းရောင် တက်ထရက် လေတပ်ဝတ်စုံ၊ လေသူရဲတောင်ပံတံဆိပ်များ နှင့် များစွာခန့်ညားသည့်ပြင် အပြောအဆိုကလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်လောင်းအမှတ်စဉ် (၃၆) မှ ဗိုလ်လောင်းများက သူ့ကို အားအကျကြီးကျကာ ငေးယူကြရ၏။ သူအပြောကောင်းသဖြင့် အားလုံးက ဘာမှ မမေးပဲ သူ့ကိုသာ ငေးနေကြသည် ။

“ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က လေတပ်ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ရဟတ်ယာဉ်က ဘာကြောင့်ပျံသလဲခင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ရဟတ်ယာဉ် ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲခင်ဗျာ”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်က ထမေးလိုက်၏။

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် သင်တန်းတစ်ခုလုံးက ရယ်စရာ တစ်ခုမျှမပါဘဲ “ဝါး”ခနဲ “ဝေါ” ခနဲနေအောင် အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ရယ်မောကြ

ပါလေတော့သည် ။ ရယ်လည်း ရယ်စရာပါ။ ကျွန်တော်ဆိုသည့်ကောင်
က ဗိုလ်သင်တန်းကို ပေါင် (၉၀) သာသာနှင့် ရောက်လာသူ၊ မျက်မှန် က
လေးနှင့် ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲနှင့် ဘွဲ့ရလာသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သိပ္ပံဘာ
သာတွဲဖြင့် ဘွဲ့ရသူများကိုသာ လက်ခံသည့် ရေတပ်၊ လေတပ်တို့ သွားဖို့
ဆိုတာ လုံးဝ ဖြစ်နိုင်ချေမရှိ။ ထို့အပြင် လူကလည်း
သေးသေးကွေးကွေး မျက်မှန်လေးနဲ့ မို့ လေသူရဲလုပ်ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားစ
ရာပင်မလို။

ထိုကဲ့သို့သော ဗိုလ်လောင်း ပိန်ညောင်ညောင်ကလေးက ခပ်တည်
တည်ဖြင့် “လေတပ်ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်တော့်
အကြောင်းကို သိသည့် သင်တန်း တစ်ခုလုံးက
တအုံးအုံးရယ်မောလိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဗိုလ်လောင်းနံပါတ် (၁၁) မေးတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်တွေ ဘာကြောင့် ပျံ
နိုင်တာလဲဆိုတာကတော့ သူ့ရဲ့ ပန်ကာလည်အားကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်၊
လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ လေတပ်မတော်မှာ သုံးနေတဲ့ ရဟတ်
ယာဉ်တွေကတော့ ဘာတော၊ ဟတ်စကီး၊ အဲလုဝစ် စတဲ့ ဟာတွေပါပဲ၊
ဘာလဲ ဗိုလ်လောင်းက ရဟတ်ယာဉ် မောင်းချင်လို့ လား”

“မောင်းခွင့်ရှိရင် မောင်းချင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ကကလေမှ နည်းပြအရာရှိက ကျွန်တော်၏ သေးကွေးသော ကိုယ်
လုံးကလေးကို ပြုံးစစနှင့် ကြည့်၍ မေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်က
အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ဖြေလိုက်၍ သင်တန်းတစ်ခုလုံး “ဝါး” ခနဲ ပွဲကျ
သွားကြပြန်၏။

ထိုနေ့က ကျွန်တော့်ကြောင့် သင်တန်းဖြုတ်ချိန် အနည်းငယ် နောက်
ကျသွား၏။ သူငယ်ချင်း ဗိုလ်လောင်းများက

“မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့ အတော်ကြီးကျယ်တဲ့ (၁၁) ကလေး၊ ရဟတ်ယာဉ်တောင် မောင်းချင်သေးသတဲ့ ”

ဟု ဝိုင်းဩဘာပေးကြပါသည်။ ။

ဗိုလ်လောင်းဘဝက ထိုဖြစ်စဉ်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေ၏။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိသဖြင့် ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းတော့ ကျွန်တော် ရေတပ်နှင့် လေတပ်သို့ မလျှောက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကြည်းတပ်တွင်သာ နေရာချထားခြင်း ခံရပါတော့သည်။ ။

အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကြာသွားပါပြီ။

၁၉၈၄-၁၉၈၅ ခုနှစ် ကာလများ ။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့တန်း အမှတ် (၈၈) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ် ကျိုင်းတုံ၌ ဂျီတူးခေါ် စစ်ဦးစီးမှူး ဒုတိယသင်တန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်နေ၏။ ဂျီတူးဖြစ်မှ ဗိုလ်လောင်းဘဝက ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ဝင်စားသော ရဟတ်ယာဉ်များ နှင့် ပြန်ဆုံရ၏။ ထိုစဉ်က ကျိုင်းတုံဒေသတွင် စစ်မက်ထူပြောနေသေး၏။ မြန်မာ့တပ်မတော်အား ဗကပတို့ ၏ ကော် ၈၁၅ က အတော်လေး ဒုက္ခပေးလျက်ရှိ၏။ နေ့စဉ်လိုလို သံလွင် အရှေ့ခြမ်းတွင် သေနတ်သံများက တစ်နေရာမဟုတ်၊ တစ်နေရာက ထွက်နေ၏။ ။ ဒဏ်ရာရလူနာများက နေ့တိုင်းနီးပါးရှိ၏။ အထူးသဖြင့် ဗကပတို့ ၏ နင်းမိုင်းများကြောင့် ရှေ့တန်းရောက်စစ်သည် များ မကြာခဏ မိုင်းနင်းကြ၏။ ထိုမိုင်းထိလူနာများ ကို အရေးပေါ်သယ်ယူရန် ကျိုင်းတုံ၌ Bell ရဟတ်ယာဉ်ဆွယ်တစ်ခုထားရှိ၏။ ကျွန်တော် ဂျီတူး ဖြစ်တော့ တပ်မတော် (လေ) တွင် Bell ရဟတ်ယာဉ်များကိုသာ အဓိကထားသုံးသ

ည့် ကာလ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ကျိုင်းတုံတွင် ဂျီတူးတာဝန် တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ ရဟတ်ယာဉ်မှူး လေးငါးဦးကို မှတ်မိနေ၏။ ထိုသူများကား ဗိုလ်ကြီးလှထွန်း (ဗိုလ်မှူး လှထွန်း၊ ကွယ်လွန်)၊ ဗိုလ်ကြီး ဘုန်းကျော်ရွှေ (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး ဘုန်းကျော်ရွှေ)၊ ဗိုလ်ကြီး သော်တာရွှေ (ယခု ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး သော်တာရွှေ)၊ ဗိုလ်ကြီး ခင်မောင်ကျော် (ယခု ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်ကျော်)၊ ဗိုလ်ကြီး တင်ဝင်း (ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဝင်း၊ ကွယ်လွန်) တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ကျန်ရဟတ်ယာဉ်မှူးများ လည်း ရှိပါသည် ။ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပါ။

ဂျီတူးမို့ Bell Pilot များ နှင့် ရင်းနှီးနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နှင့်ဆုံသည့်အခါ ကျွန်တော် ဗိုလ်လောင်းဘဝက ရဟတ်ယာဉ်အကြောင်း ထမေးသည့်ကိစ္စကို သူတို့ အား ပြန်ပြောင်းပြောပြကာ ကိုယ့်ဟာကို ပြန်ရယ်ရ၏။

“ရဟတ်ယာဉ်ရဲ့ ပန်ကာက ကိုယ်ထည်ရဲ့ အမိုးပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အတွက် သူ့ရဲ့ လည်အားနဲ့ ရဟတ်ယာဉ်ရဲ့ ကိုယ်ထည်ကြီးကို လေထဲ မ ချီသွားနိုင်တာပါ။ ပြီးတော့ လေထဲမှာ ပျံရုံသာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရဟတ်ယာဉ်ကြီး ဘယ်ညာယမ်းတာတွေ၊ အပေါ်တက် အောက်ဆင်း လုပ်တာတွေကို ဒီပန်ကာကြီးကပဲ အဓိက လုပ်သွားတာပါ”

“အခု ကျွန်တော်တို့ သုံးနေတဲ့ Bell 205 နဲ့ 206 တွေက အမေရိကန် Bell ရဟတ်ယာဉ် ကုမ္ပဏီက လုပ်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အများ ဆုံးသုံးနေတာတော့ Bell 205 ပါပဲ။ ကျိုင်းတုံမှာ တော့ လူနာသယ်တာ အဓိကပါ။ ဒါပေမဲ့ ကင်းထောက်တာ၊ လေထီးခုန်တာ၊ ရိက္ခာချတာနဲ့ ၊ V.I.P ခရီးစဉ်တွေအတွက်လည်း ကျွန်တော်တို့ သုံးပါတယ်”

ကျွန်တော့်အား Bell Pilot များက ပြောပြကြ၏။ သူတို့ ပြောတာ ဟုတ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် ကျိုင်းတုံရောက်စက ရဟတ်ယာဉ်မစီးဖူး၍ ဗိုလ်ကြီးလှထွန်း Flight Test လုပ်သည့်အခါ လိုက်စီး မိသဖြင့် တပ်မမှူး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း ခံရ၏။ ထို့နောက် -

“မင်း ရဟတ်ယာဉ်မစီးဖူးရင် ငါသွားတဲ့ အခါ လိုက်ခဲ့” ဟု ဆို၍ တပ်မမှူး၏ V.I.P ခရီးစဉ် များ ၌ မကြာခဏ ကျွန်တော်လိုက်ရသဖြင့် ကျိုင်းတုံပတ်ဝန်းကျင် တောင်ပေါ်စခန်းကြီးများ သို့ ရောက်ဖူးသွား၏။

၁၉၈၅-ခုနှစ် နွေဦးပေါက်၌ ပြုလုပ်သည့် မိုးဟိန်းအဆင့် (၉) စစ်ဆင်ရေး၌ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ကျော်နှင့် မိုင်းကွမ်း၊ မိုင်းထလန်းဒေသသို့ လေကြောင်းကင်းထောက် Air Reconnaissance လိုက်ပါခဲ့ဖူး၏။ ထိုနေ့က ကျိုင်းတုံက ခပ်စောစောထွက်လာခဲ့မိရာ မမျှော်လင့်ဘဲ နှင်းမကွဲသဖြင့် အတော် ဒုက္ခရောက်သွား၏။ ခရီးစဉ်ပထမအဆင့်မှာ တာလေသို့ သွားရမည်ဖြစ်ရာ ပုံမှန်အမြင့်အတိုင်း မပျံနိုင်သဖြင့် တာလေသို့ ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းဖြတ်၊ တာချီလိတ် ကားလမ်းအတိုင်း အနိမ့်ပျံ၍ နှင်းတောအား အတင်းထိုးဖောက်ထွက်ခဲ့ရ၏။ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုးမရှိဘူးသော ကျွန်တော်သည် ကိုခင်မောင်ကျော်ဘေးမှာ ထိုင်၍ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်လိုက်ခဲ့ရ၏။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့ မလားဟု လည်း စိုးရိမ်နေ၏။ ရဟတ်ယာဉ်က “ဂတ်ဂတ်ဂတ်ဂတ်”နှင့် မြည်နေသည် ကိုလည်း ကြောက်နေ၏။ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် Request လုပ်လိုက်ခဲ့မိ၍ လည်း ပြောရခက်ခက်ဖြစ်နေ၏။ တာလေကို ရဟတ်ဆင်းလိုက်မှ “ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်ပါတော့သည် ။

“ဒီရဟတ်ယာဉ်က ဆီအပြည့် ထည့်ထားရင် လေထဲမှာ နှစ်နာရီ ကျော်ကျော်နေနိုင်ပါတယ်၊ အမြင့်ပေ တစ်သောင်းကျော် တက်နိုင်တယ်၊

လူ (၁၂) ဦးတင်နိုင်တယ်၊ ဆင်းကွင်းလိုအပ်ချက် အနေနဲ့ ပေတစ်ရာငါး ဆယ် ပတ်လည်လောက်ရှိရင် ရပါတယ်၊ ပျံသန်းနှုန်းက တစ်နာရီ ကီ လိုမီတာ (၁၇၀) လောက် သွားပါတယ်”

မိုးဟိန်းစစ်ဆင်ရေး (၉) အတွက် လေကြောင်းကင်းထောက်ပြီး ပြန် လာသည့် ကျွန်တော့်အား ကိုခင်မောင်ကျော်တို့ လေသူရဲများက စိုးရိမ်မှာ စိုး၍ ဝိုင်းပြောပြကြ၏။

“Bell 205 က ပေါင် (၆၀၀၀) ကျော်လောက် သယ်နိုင်ပါတယ်”

သယ်ယူနိုင်သည့် အလေးချိန်ကိုလည်း ပြောပြထား၏။

ကျိုင်းတုံမှ မိုင်းယောင်းသို့ မကြာခဏ Bell လွှတ်၍ ပစ္စည်းပို့၊ လူပို့၊ လစာပို့၊ လူနာကောက်လုပ်ရရာ ပေါင် (၆၀၀၀) ကျော်တင်နိုင်ကြောင်း မှတ်သားထားရ၏။ မမှတ်၍ လည်း မရ။ တစ်ခါက ဗျူဟာမှ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း စစ်ဦးစီးမှူး (ဒုတိယတန်း) တစ်ဦးအား မိုင်းယောင်းသို့ တစ် ခါမှ မရောက်ဘူးသေးသည့် ဗျူဟာမှူးအသစ်စက်စက်လေးနှင့် လိုက်ပါ သွားရန် Bell ဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်၏။ သူက ထိုနေ့ညက ကျိုင်းတုံတွင် L. P.J တီးဝိုင်းရောက်နေရာ သူ့အသိ အဆိုတော်မကလေးများက လောထ င်းလူ ထမင်းဆိုင်၌ ညစာအတူစားရန် ဖိတ်ထားသဖြင့် မလိုက်လို၊ ထို့ကြောင့် ရဟတ်ယာဉ် Over Weight ဖြစ်နေသည် ဟု အကြောင်းပြ ကာ နေခဲ့မည်ဟု ဆို၏။

“ဟ-ဒီရဟတ်ယာဉ်က လူ (၁၂) ယောက်နဲ့ ပေါင် (၆၀၀၀) ကျော် သ ယ်နိုင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ Over Weight မဟုတ်ဘူး ၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဗျူ ဟာမှူးကြီးက မိုင်းယောင်းကို လုံးဝ မရောက်ဖူးသေးဘူးလေ၊ မရဘူး၊ မောင်ရင် လိုက်သွားရမယ်၊ ဒါတပ်မမှူးရဲ့ နှုတ်မိန့်ပဲ” ဟု ဆိုကာ ကျွန် တော်က သူ့အား မရမက ရဟတ်ယာဉ်ပေါ် အတင်း တင်ပေးလိုက်၏။

မကျေမနပ်ဖြင့် သူ လိုက်သွားသည် ။ မိုင်းယောင်းမှာ ရှိသည့် သုံးလေးလ သူ ကျွန်တော့်အား စကားမပြောတော့။ စက်ပေါ်မှ စကားပြောရန်ခေါ်တိုင်း သူ တက်မလာတော့။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်နေ၏။ Promotion ရ၍ Transfer ထွက်မှ နှုတ်ဆက်စကား သူပြောတော့၏။

၁၉၈၅-ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ကျိုင်းတုံမှ ပြောင်းရတော့ ရဟတ်ယာဉ်များ နဲ့ ဝေးခဲ့ရပါတော့သည် ။

“ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြေပြင်သဘာဝ အနေအထားအရ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း (၁၈၃၁၂၈) မှာ တောင်တန်းဒေသဖြစ်ပြီး စတုရန်းမိုင်ပေါင်း (၁၄၉၈၁၁) မှာ တောများ ဖုံးလွှမ်းနေလျက် မြေပြန့်လွင်ပြင်မှာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း (၉၉၂၉၄) သာ ရှိပေသည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် တောနှင့် တောင်တန်း ဖုံးလွှမ်းနေသော ဒေသများ တွင် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မတော်သည် အများ ဆုံး စစ်ဆင်နေကြရ၏ ”

“ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းမှ အပ ကျန်နယ်စပ်တစ်လျှောက်မှာ လည်း တောနှင့်တောင်တန်းများ ဖြင့်သာ ဝန်းရံထားသည် ဖြစ်၍ ယင်းဒေသများမှ ပင် နိုင်ငံတော်အပေါ် အန္တရာယ်ပြုလာဖွယ် ရှိပေသည် ။ ယင်းဒေသများမှာ လည်း လျှို့ဝှက်ချောက်ကမ်းပါး ပေါများ လျက် ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်း ချို့တဲ့ ခြင်း၊ လေယာဉ်ကွင်းများ ခေါင်းပါးခြင်းတို့ နှင့် ကြုံကြိုက်နေရပြန်ရာ တကယ်တမ်း ရှေ့တန်းကျကျ အကူအညီပေးနိုင်သည် မှာ ရဟတ်ယာဉ်များ သာ ဖြစ်ချေသည် ။”

စစ်ပညာဂျာနယ် အတွဲ (၁၈)၊ အမှတ် (၃) ၌ ပါရှိသော ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဉာဏ်လင်း၏ “တောင်ပေါ်စစ်ပွဲတွင် လက်နက်တပ်ဆင်ထားသော ရဟတ်ယာဉ်များ ၏ စွမ်းအင်” ဟူသော ဆောင်းပါး၌ အထ

က်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့၏။

ထိုအဆို မှန်ပါသည် ။ ၁၉၉၀-ပြည့်နှစ်အလွန်များ ၌ KNU တပ်မဟာ (၄) မှ ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သို့ ပင်လယ်မှ စက်လှေများ ဖြင့် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာရာ မြန်မာ့တပ်မတော်မှ M1 ရဟတ်ယာဉ်များ ဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းပိတ်ဆို့ ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့၏။

၁၉၉၂-ခုနှစ် ကျွန်တော် ဗျူဟာမှူးဖြစ်တော့ မာနယ်ပလောထိုးစစ်နှင့် ကြုံနေ၍ ရှေ့တန်းသို့ ချက်ချင်း လိုက်ရ၏။ အရေးပေါ် ခရီးစဉ်မို့ ရန်ကုန်မှ ဘားအံသို့ M1 ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် သွားလိုက်ရသည် ။ ၁၉၉၅-ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲတွင် လည်း တောင်ပေါ်နှင့် တောတွင်း စစ်ဆင်ရေးဖြစ်၍ ကန့်သတ်ချက်မြောက်များ စွာ ရှိသဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်များကိုသာ အဓိကထား သုံးခဲ့ရ၏။ အချိန်ကြာမြင့်လာသည် နှင့်အမျှ ရဟတ်ယာဉ်များ ၏ အသုံးဝင်မှုများကား တစ်စထက်တစ်စ ပိုမို ကျယ်ပြန့်လာ၏။

ရဟတ်ယာဉ်များ နှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာရာတွင် ကမ္ဘာ့လေတပ်မတော်များက ရဟတ်ယာဉ် များအား အောက်ပါတာဝန်များ ပေးအပ်သည် ကို တွေ့ရှိရ၏။

-တိုက်ခိုက်ရေးရေယာဉ်အဖြစ် အသုံးပြုခြင်း။

-ကင်းထောက်ခြင်း။

-စစ်နည်းဗျူဟာမြောက် သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းခြင်း။

-စစ်ခေါင်းဆောင်များ အခြေအနေကြည့်ရာတွင် အသုံးပြုခြင်း။

-လေကြောင်း အကဲကြည့်ခြင်း။

-လူနာကောက်ခြင်း။

-လေသူရဲများကို လိုက်လံကယ်တင်ခြင်း။ (ပစ်ချခံရသော လေယာဉ်နှင့် ပျက်ကျသော လေယာဉ်များမှ)

-အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ခြင်း။

-မိုင်းများ ချထားခြင်း။

၁၉၉၂-ခုနှစ်မှ ၁၉၉၅-ခုနှစ် ကုန်ခါနီးအထိ နည်းဗျူဟာမှူးတာဝန်ဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်များ နှင့် မကြာခဏ ထိတွေ့ခဲ့၏။ ၁၉၉၅-ခုနှစ်အကုန်တွင် တော့ ကျွန်တော် နယ်ဘက်ပြောင်းရသည် ။ သို့ရာတွင် ရေစက်မကုန်သေး၍ ကျွန်တော် တာဝန်ယူရာ မြို့တော်စိုက်ကွင်းသို့ ရဟတ်ယာဉ်များ မကြာခဏ ဆင်းတတ်၏။ ထိုအခါ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်လည်အောက်မေ့မိပါသည် ။ ရဟတ်ယာဉ်များကို လွမ်းမိသေး၏။ အချိန်အားတိုင်း ရဟတ်ယာဉ်များ အကြောင်း မကြာခဏ ဖတ်မိ၏။ တိုက်ခိုက်ရေး ရဟတ်ယာဉ်များ ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ရဟတ်ယာဉ်များ ၊ စစ်သုံး ရဟတ်ယာဉ်များ ၊ အရပ်သုံးရဟတ်ယာဉ်များ ၊ အနောက်အုပ်စုမှ ရဟတ်ယာဉ်များ ၊ အရှေ့အုပ်စုမှ ရဟတ်ယာဉ်များ စသည် ဖြင့် စုံအောင်ဖတ်မိ၏။ နယ်ဘက်ရောက်နေသော်လည်း ရဟတ်ယာဉ်များ အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုကား လျော့မသွားပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေ “စစ်နည်းဗျူဟာမြောက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားစစ်ကစားနိုင်မှုသည် အောင်မြင်ခြင်း၏ သော့ချက်ဖြစ်သည် ” ဆိုသော စကားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်အနေဖြင့် စစ်ဆင်ရေးများ တွင် ရဟတ်ယာဉ်များကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြု၍ စစ်နည်းဗျူဟာ မြောက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားစစ်ကစားပြီး အောင်မြင်မှုများ အပြည့်အဝ ရကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက် ရပါသည် ခင်ဗျား။ ။

တောင်ဟိုလွယ် (စတ)တွင် တောင်နီထမ်းဆောင်စဉ်က Bell
ရုတ်ယာဉ်အုပ်စု အခြေပြုသည့် ကျိုင်းတုံနှင့် လှိုင်စုဒေသပြင်ပေ

UDO အသံမြှင့်တင်ပိုက်ကွင်းသို့ ရောက်လာသည့်
ရဟတ်ယာဉ်များ (၂၀၀၀ ခြည့်နှစ်)

မြောက်ပိုက်ကွင်းသို့ ရောက်လာသည့် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး
(၂၀၀၀ ခြည့်နှစ်)

မိုးယံမှ သည် ချစ်သူဆီသို့

ကျွန်တော်သည် ငယ်ငယ်က အလွန် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ ဖြစ်၏။
နေ့လည်နေ့ခင်း အားလပ်သည့်အခါများ တွင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်က
လေးရှေ့ရှိ တမာပင်ကြီးအောက်၌ ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း မိုးကောင်း
ကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ ကောင်းကင်ပြင်၌
သိန်းစွန်များ ၊ ဌာက်ကြီးများ သည် ဟိုမှ သည် မှ လေဟာ နံစီးကာ

ပျံ့ဝဲနေကြ၏။ သူတို့ ကို ကြည့်ပြီး အလွန် သဘောကျမိ၏။

“အင်း- ဒီဌာနကြီးတွေစီးပြီး ကမ္ဘာ့အနှံ့လျှောက်သွားရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း သူတို့လို အတောင်ပံတွေတပ်ပြီး လေဟာ နံစီးပျံလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ တကမ္ဘာလုံးရောက်ဖူးသွားမယ်”

ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ်တွေ့တော့မိ၏။ အရွယ်က ဆယ်နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေး၊ သို့ရာတွင် သင်္ဘောသား ဆင်းဘတ်လို ပုံပြင်စာအုပ်များကို ဖတ်ဖူးပြီး၊ ကမ္ဘာ့အနှံ့ ခြေဆန့်ချင်နေ၏။ ကမ္ဘာ့အနှံ့ဆိုတော့ ဝေဟင်မှ လေယာဉ်စီးပြီးမှ သာ ရောက်နိုင်မည်။ ခြေလျင်ဆိုက တော်တော်နဲ့ ရောက်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အတောင်ပံတပ်ပြီးပျံရင် ကောင်းမည်လားဟု ခဏ ခဏ စဉ်းစားမိ၏။ စိတ်ကူးသာ ယဉ်နေရသော်လည်း လူကတော့ ကျွန်တော့်ဇာတိ မူးမြစ်ဘေးက အညာမြို့ကလေးမှ လွဲ၍ ဘယ်မှ မရောက်ဖူးသေးပါ။ လေယာဉ်ပျံကိုလည်း တစ်နှစ်မှ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ မြို့ပေါ်မှ ဖြတ်သွားသည့်အချိန်များ တွင် မှ သဲ့သဲ့ကလေး အသံကြားရရုံ ရေးရေးကလေး တွေ့မြင်ဖူး ကြုံဖူးပါသည် ။ သဲသဲကွဲကွဲ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးပါ။

သို့ရာတွင် ဝေဟင်မှာ လေယာဉ်စီးပြီး ပျံဝဲသွားလာချင်သည့် စိတ်ကလေးကတော့ ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝမှာ ကတည်းက ကျွန်တော့်တွင် ရှိပြီးသားပါတည်း။

၁၉၆၇-ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းစ နေ့တစ်နေ့။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော UBA ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးသည် နံနက် (၉) နာရီခန့်တွင် မော်လမြိုင်လေဆိပ်က စထွက်၏။ ဆောင်းမကုန်

သေးသည် မို့ နှင်းမြူများက မစဲတစဲ မကွဲတကွဲပင်။ လေယာဉ်ကွင်းမှ စတက်တော့-

“ဟေ့ကောင် သက်ဦး၊ မင်းနားကို ဂွမ်းဆို့ထားကွ”

လေယာဉ်တစ်ခါမှ မစီးဘူးသေးသည့် ကျွန်တော့်အား အတွတ်ခေါ် ဗိုလ်တက်ထွန်းက သတိပေး၏။ သူကတော့ မော်လမြိုင် မုဒုံမှ ဆရာဝန်ကြီးသားဖြစ်၍ ငယ်စဉ်ကပင် လေယာဉ်အကြိမ်ကြိမ်စီးဖူးသည် ဆို၏။ ကျွန်တော်ကတော့ အညာသား၊ တောသားမို့ လေယာဉ်စီးဖူးဖို့ နေနေသာသာ လေယာဉ်ကိုပင် မှော်ဘီ၌ ဗိုလ်သင်တန်းတက်မှ အမှတ် (၅၀၁) လေတပ်တွင် ပီပီပြင်ပြင် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ ဗိုလ်တက်ထွန်းက သူ့သူငယ်ချင်း ကျွန်တော့်အား ထို့ကြောင့် သတိပေးလိုက်ခြင်းပါပေ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းစ ဒုဗိုလ်နှစ်ယောက် အရှေ့တောင်တိုင်းရှိရာ မော်လမြိုင်မှ ပထမဆုံး တာဝန်ကျရာ အမှတ် (၁၉) ခြေလျင်တပ်ရင်းရှိသည့် ဖာပွန်သို့ ထွက်လာ ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ လေယာဉ်စီးရခြင်းမှာ လည်း အလွန်ကံကောင်းထောက်မခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သာမန်ဆို သင်္ဘောတစ်တန်၊ ကားတစ်တန် သွားရန်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က ရတခ ဂျိဝမ်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသီလမှာ အလွန် သဘောသက္ကာရကောင်းပြီး ဗိုလ်တက်ထွန်းနှင့်လည်း ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများ ဖြစ်နေရာ ဂျိဝမ်းကြီးက-

“ဟေ့- အရာရှိလေးနှစ်ယောက် ဖာပွန်- ကမမောင်းကား စောင့်နေရင် ကြာမယ်၊ လေယာဉ်နဲ့ ပို့ပေးလိုက်ပါကွာ”

ဟု သူ Staff များကို ညွှန်ကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မအူမလည် ဒုဗိုလ်လေးနှစ်ယောက် ဝေဟင်မှာ လေယာဉ်စီးပြီး ခရီးသွားလိုက်ခြင်း

ဖြစ်၏။ ထိုခရီးကား ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးသော လေယာဉ်ခရီးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ။

ထိုနေ့က လေယာဉ်ခရီးစဉ်မှာ အလွန် အဆင်ပြေပါသည်။ ။ စထွက်တော့ ဖြူသောချောသော လေယာဉ်မယ် တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးက လက်ဖက်ရည်လာတိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မုန့်ပါ ကျွေးသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် သူကျွေးသည် ကိုစားရင်း၊ သူတိုက်သည် ကို သောက်ရင်း အေးအေး မနေကြပါ။

“ဟေ့- လေယာဉ်မယ်ကြီးက ဖြူဝင်းအိပြီး အတော်နိပ်တယ်ကွ၊ သစ်တော်သီးမှ ညှို့ကြီး ကျနေတာပဲ”

ဟု ဗိုလ်တက်ထွန်းက ပြော၏။ ကျွန်တော်က သူ့အဆိုကို ရာနှုန်းပြည့် ထောက်ခံရင်း-

“သူက အပျိုလား၊ အအိုလားဟင်” ဟု မေးမိ၏။

“ခွေးမသား ငတုံး၊ အတော်အတုံ့ ကောင်၊ လေယာဉ်မယ်တွေက အားလုံး အပျိုကွ”

ဗိုလ်တက်ထွန်းက လက်ချာပေးပါတော့သည်။ ။

တောသားငအူ ကျွန်တော်ကလည်း -

“နို့-သိမှ မသိဘဲ သူငယ်ချင်းရာ” ဟု ပြန်ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား တခွီခွီနှင့် ရယ်မော သဘောကျလာကြပါသည်။ ။ စကားပြောရင်းလည်း မော်လမြိုင်၊ ဘားအံနှင့် ဖာပွန်ကြားရှိ တောတောင် မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်များကို ကျွန်တော် ကြည့်လာ၏။ နှင်းကွဲ၍ မြင်ကွင်းများက ပိုရှင်းလာ၏။ သံလွင်နှင့် ယွန်းစလင်းမြစ်များ ၊ ဇွဲကပင်တောင်မှ သည် အခြား

သော ဒေါန တောင်တန်းနှင့် အရှေ့ရိုးမ၏ အလိပ်လိပ်ထနေသည့် တောင်စဉ်တောင်တန်းများအား ငေးမောမိ၏။

“ဪ-သီတာခုနှစ်တန် တောင်စဉ်ခုနှစ်ထပ်ဆိုတာ ဒါတွေ ထင်ပါရဲ့ ” ဟု လည်း ငယ်ငယ်က ကလေးလို ပြန်တွေးမိ၏။ ထိုတောတွေ တောင်တွေပေါ်သို့ ပျံဝဲကြည့်ချင်စိတ်ပါ ပေါက်လိုက်ပါသေးသည် ။

တစ်နာရီခန့် လေယာဉ်စီးပြီးသော် ဖာပွန်သို့ ရောက်၏။ ဖာပွန်ရောက်မှ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိပွဲတော်တည်ခဲ့သည့် လေယာဉ်မယ်ချောချောကြီးမှာ “ဟယ်လင်” ဟု ခေါ်ပြီး ရှားရှားပါးပါး ချင်းလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ သိရပါ၏။

ထိုလေယာဉ်မယ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဖာပွန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာပါ။ လေးငါးခြောက်လ အကြာတွင် တပ်မတော် (လေ) မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားပါသည် ။ အလုပ်ကလည်း နှုတ်ထွက်သွားသည်ဆို၏။ ဖာပွန် ခလရ (၁၉) က အရာရှိလူပျိုများ အတော်လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည် ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည် ။

ကံဆုံ၍ နှစ်ထောင်ပြည့်နှစ်တွင် ကျွန်တော် ဗီယက်နမ်သို့ ရောက်သွားရာ ထို ဒေါ်ဟယ်လင် အား စစ်သံမှူးကတော်အဖြစ် ပြန်တွေ့ရသဖြင့် စစ်သံမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးချုပ်မျိုးတင်နှင့် ဒေါ်ဟယ်လင် တို့ ဇနီးမောင်နှံအား ထိုကိစ္စကို ရယ်မောပြောဆိုရင်း တောင်းပန်ခဲ့ရပါသေးသည် ။

ကျွန်တော့် ပထမဆုံး လေယာဉ်ခရီး၏ မမေ့နိုင်စရာလေးပါခင်ဗျား။

ဖာပွန်တွင် ငါးနှစ်ခွဲကြာပါသည် ။ ကရင်ပြည်နယ်၏ အစွန်အဖျားအ

ကျဆုံး မြို့ကလေးဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေသည် တစ်ပတ်လျှင် သုံး ကြိမ် လာလေ့ရှိသော UBA ဒါကိုတာ လေယာဉ်များ ကိုသာ အားထား နေရ၏။ ဆေးရုံတက်လည်း လေယာဉ်၊ ခွင့်သွားလည်း လေယာဉ်၊ ယာယီတာဝန် သွားလည်း လေယာဉ်ဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်က ရေပန်းစားနေသည့် ချိုမာလေး၏ “မိုးယံမှ သည် ချစ်သူဆီသို့” သီချင်းထဲကအတိုင်း-

“ပြာလွင်လွင် xx ဝေဟင်ထဲ xx ဝဲလာတဲ့ ငှက်ငယ်ရယ် xx အို xx လေဟု န်စီး xx ခရီးနယ်ပယ် xx အပြောကျယ်ကျယ် xxx တောင်ပံဖြတ်ဖြတ် xx တွင် တွင် ခတ်လို့ xx မရပ်မနား xx အားစိုက် ပျံသန်းတယ် xx တို့များ လည်း xx အားကျပါရဲ့ xx မင်းလိုပုံနှယ် xxx တောင်ပံလေးများ xx ရနိုင်ရင်တော့ xx လိုချင်သားကွယ် xxx ဒါမှ ချစ်တဲ့ သူရှိရာ xx မင်းလိုပဲ xx တို့ လဲ ပျံနိုင်မယ် xxx ”

မကြာခဏ သီဆိုကြသည် ။ ဆိုလည်း ဆိုစရာဖြစ်ပါ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူကား ထိုစဉ်က ခလရ (၁၉) တွင် လူပျိုအရာရှိ ဆယ့်နှစ်ယောက်၊ ဆယ့်သုံးယောက်ကြီးများ ပင်ရှိ၏။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လူပျိုများ တော်တော်နှင့် မိန်းမမယူဖြစ်ကြ။ ရတာမလို၊ လိုတာမရ ဖြစ်နေသည် ထင်ပါ၏။ ကျွန်တော် ရောက်ခါစကလည်း တပ်ရင်းမှူးက-

“ဟေ့-မင်းတို့ တွေ့ရာမိန်းမတွေ မယူကြနဲ့ ၊ တွေ့ရာမိန်းမ ယူတဲ့ အကောင်က အူလူးကွ”

ဟု လမ်းညွှန်မိန့်ကြားရာ ကျွန်တော်တို့ လည်း အူလူးဖြစ်မှာ စိုး၍ မိန်းမ အရမ်းမယူရဲပါ။ ရည်းစားတွေ တွင် တွင် ထား၍ ရည်းစားတွေဆီစာ ခဏခဏရေးရင်း ပြန်စာများကို မျှော်ကြရ၏။ ပြန်စာကလည်း လေ

ယာဉ်ကိုပဲ အားကိုးရပါသည်။ ။ လေယာဉ်လာမှ စာလာ၏။ လေယာဉ်မလာ၊ စာမလာပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ ရည်းစားစာတွေ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း Feeling တွေ သိပ်တက်လာသည့် အခါ-

“တောင်ပံလေးများ ရနိုင်ရင်တော့ လိုချင်သားကွယ် xxx ဒါမှ တို့ ချစ်သူရှိရာ xxx မင်းလိုပဲ xxx တို့ လည်း ပျံနိုင်မယ် xxx ”

ဟု အော်ခဲ့ကြ၊ ဟစ်ခဲ့ကြ၏။ အော်ပေမပေါ့ ခင်ဗျာ၊ အသက်အရွယ်ကလည်း နှစ်ဆယ် သာသာပေကိုး။

ထိုစဉ်က-ကျွန်တော်တို့ လူပျိုရိပ်သာတွင် ဗိုလ်ကြီး စောမာဗယ် တစ်ဦးသာ တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီး လုပ်နေပြီး အသက်သုံးဆယ်ကျော် ဖြစ်၏။ ကျန်အားလုံးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်တွေ ဖြစ်ကြသည် ။ ဗိုလ်တိုးပို၊ ဗိုလ်တင်အေး၊ ဗိုလ်ခင်မောင်ယဉ်၊ ဗိုလ်မောင်မောင်၊ ဗိုလ်စိုးဝင်း၊ ဗိုလ်တက်ထွန်း၊ ဗိုလ်ဌေးမြင့်၊ ဗိုလ်ထွန်းမြတ်အောင်၊ ဗိုလ်ခင်မောင်ရှိ၊ ဗိုလ်ကျော်ရွှေ၊ ဗိုလ်ကျော်ဝင်းမြတ်တို့ နှင့် စာရေးသူ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်၏။ အားလုံးက လူငယ်လူရွယ်များ ဖြစ်ပြီး စိတ်ကူး ခပ်ယဉ်ယဉ်မို့ “အတောင်ပံလေးများ xx ရနိုင်ရင်တော့ xx လိုချင်သားကွယ်” ဟု ညည်းခဲ့ကြသည် ။

ထိုထဲတွင် ရည်းစားအတော်များ သော ကျွန်တော်လည်း ထိပ်ဆုံးကပါ။ သို့ရာတွင် ရည်းစားများများ ကြာရှည်ထားရန် ကံဇာတာမပါသော ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် မေနှင့် ရုတ်တရက် အိမ်ထောင်ကျသွားသည် ။ ထိုအခါ ထိုသီချင်းကို မဆိုနိုင်တော့ပါ။

၁၉၇၂-ခုနှစ်တွင် ဖာပွန်မှ မော်လမြိုင်၊ ကျောက်တစ်လုံး ခလရ (၆၁) ကို ပြောင်းခဲ့ရ၏။ မေနှင့် သားကြီး မောင်ဖိုးချွန်၊ သမီး မဖိုးမူတို့ အပါအဝင် သားအမိသားအဖ လေးယောက် ကျွန်တော် ဖာပွန် လာစတုန်းကလို

ပင် UBA ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီးနှင့် ဖာပွန်မှ မော်လမြိုင်ကို ပြောင်းခဲ့ကြ ပါသည် ခင်ဗျား။

မော်လမြိုင် ကျောက်တစ်လုံးရောက်တော့ စစ်ဆင်ရေးက ရေး၊ ထားဝယ်ဘက် ထွက်ရသည် ။

၁၉၇၃-ခုနှစ်တွင် ရေးမြို့ပေါ်တွင် စစ်ကြောင်းရုံး အခြေစိုက်ရင်း ရေးလေယာဉ်ကွင်းကို ဖောက်ရ၏။ ကျွန်တော်က တပ်ခွဲ (၃) တပ်ခွဲမှူး လုပ်သည် ။ တစ်ပတ်တည်းဆင်း ဗိုလ်ကြီး ကျော်သာထွန်းက တပ်ခွဲ (၅) တပ်ခွဲမှူး ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးသား လေယာဉ်ကွင်းဖောက်ပြီးတော့ ထားဝယ် ဘက် တစ်ရင်းလုံး ခရီးဆက်ရ၏။ တပ်ရင်းမှူးအဟောင်းပြောင်း၍ အ သစ်ရောက်လာ၏။ တပ်ရင်းမှူးအသစ်မှာ ဗိုလ်သင်တန်းအမှတ်စဉ် (၉) မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်မြင့်ဖြစ်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းနှင့် စစ်ရေးစွမ်းရည် ထက်မြက်၏။ အားကစား ဝါသနာပါ၏။ စစ်တုရင်ထိုး အလွန်ကျွမ်းကျင်၏။

တစ်ရက်တွင် ကလိန်အောင် စစ်ကြောင်းရုံး၌ တပ်ရင်းမှူးက ကျွန် တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးကျော်သာထွန်းတို့ အားကြည့်ပြီး ဘာစိတ်ကူးရသည် မသိ။

“အင်း၊ ရှေးခေတ်က ဆိုရင်တော့ ဗိုလ်ကျော်သာထွန်းနဲ့ ဗိုလ်သက်ဦး တို့က စစ်ဗိုလ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ပုတုတု ကွ တတ၊ မျောက်ခြေ မျောက်လက်နဲ့ ဆိုတော့ ဆင်ချေးကျုံး၊ မြင်းချေးကျုံး လောက်ပဲရမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ထမင်းအိုးထမ်း ဟင်းအိုးထမ်းပေါ့ကွာ”

အထက်ပါအတိုင်း ဆိုပါတော့သည် ။

တကယ်လည်း ကျွန်တော်က ပိန်စုတ်စုတ်၊ အရပ်က ငါးပေလေးလက်မခန့်သာရှိပြီး သိပ်လူစဉ်မမှီချင်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးကျော်သာထွန်းက အရပ်ငါးပေသုံးလက်မခန့်သာ ရှိပြီး ခြေဆန်လက်ဆန် သေးသေးကွေးကွေးနှင့်မို့ ပိုဆိုး၏။ သို့ရာတွင် သူကား စစ်ရေးအတွေး အခေါ်ကောင်း၍ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူဖြစ်သဖြင့် ထိုအချိန်က စစ်ဆင်ရေးကာလ တစ်ပတ်မပြည့်မှီမှာ ပင် ရန်သူထံမှ အလောင်း၊ လက်နက် အတော်ရထားပြီးပါပြီ။ သူက တပ်ထဲမဝင်မီက နိုင်ငံခြားရေးရုံးတွင် လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် လူရည်လည်ပါသည် ။ တပ်ရင်းမှူးပြောသည် ကို ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ပြုံး၍ သာနေ၏။

သို့ရာတွင် မလိမ္မာ ဗာလန မိုက်ခဲ ကျွန်တော်ကတော့ မအူမလည်မို့ ပြန်ပြော၏။

“တပ်ရင်းမှူးကြီးကသာ ပြောနေတာ၊ ကျွန်တော်က တပ်ထဲဝင်တော့ ကြည်းတပ်တောင် မဟုတ်ဘူး ၊ Choice of arms လုပ်တော့ လေတပ်တောင် လျှောက်လိုက်သေးတယ်”

“ဟေ့ - မင်းက မျက်မှန်လေးနဲ့ အရပ်က ပေမမီ ဒေါက်မမီနဲ့ လေတပ်လျှောက်သေး သလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လျှောက်ပါတယ်၊ Board အဖွဲ့က မင်းက လေတပ်လျှောက်တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ၊ လေတပ်အကြောင်း ဘာနားလည်လို့ လဲလို့ မေးတယ်”

“မင်းက ဘယ်လို ပြန်ဖြေလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ ကြီးကြီးမားမား မရှိပါဘူး၊ လေယာဉ်မောင်းကြည့်ချင်လို့ ခင်ဗျ၊ လေထဲမှာ ပျံဝဲနေချင်လို့ ဆိုတော့၊ သူတို့ က ကျွန်တော့် Structure နဲ့ ပိန်စုတ်စုတ် လူပုံလေးကို ကြည့်ပြီး ဝိုင်း

ရယ်ကြတယ်”

“မင်းက သိပ္ပံသမားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝိဇ္ဇာပဲကွ၊ ဘယ်ရမလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ရမလားလို့ လျှောက်ကြည့်တာပါခင်ဗျာဆိုပြီး ပြန်ပြောတော့ Boards ကလူကြီးတွေက ရယ်ကြပြန်ရော”

“အေး၊ ပြောပါဦးကွာ”

“အဲဒါနဲ့ သူတို့ က မင်းက လေယာဉ်မောင်းချင်တယ်ဆိုပေမယ့် မျက်မှန်လေးနဲ့ မို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ကဲပါကွာ၊ တို့ ကြိုက်ရင်လည်း လေတပ်မှာ ထားပါမယ်၊ လေယာဉ်တွေအကြောင်း မင်းဘာသိလဲ၊ ပြောစမ်းကွာလို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်က မဟာမိတ်တွေရဲ့ ဘီ-၅၂ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံ တွေအကြောင်း၊ ဂျပန်တွေရဲ့ ဇီးရိုးတိုက်လေယာဉ်တွေအကြောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးက ကျွဲညီနောင် အကြောင်း၊ စစ်ပြီး ဒီဘက်ခေတ် ဗီယက်နမ်စစ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ F Series တိုက်လေယာဉ်တွေအကြောင်း၊ စကိုင်းဟောက်နဲ့ ချင်နွတ်ရဟတ်ယာဉ်တွေအကြောင်း သိသလောက် လျှောက်ပြောတော့ တာပဲ”

“သူတို့ က အောင်မယ်၊ မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့ လဲတဲ့ ”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ C ဆို Cargo၊ B ဆို Bomber၊ F ဆို Fighter၊ T ဆို Trainer တွေပါ ထည့်ပြောလိုက်တယ်”

“ဟေ-အဲဒီတော့ မင်းကို မရွေးဘူးလား”

“သူတို့ က ကျွန်တော် ထင်ရာမြင်ရာတွေ စွတ်ရွတ်ပြောတာကို တအားသဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်ပြီး၊ အေး မင်းကို သဘောကျတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ကြည်းတပ်ပဲ သွားပါကွာ ဆိုပြီး ကြည်းတပ်ပို့လိုက်တာ

ပါပဲ ခင်ဗျာ”

ထိုအခါတွင် ရယ်စရာမပါဘဲ ကျွန်တော့်တပ်ရင်းမှူးကြီးက တဟားဟားရယ်ပြီး-

“အင်း ဗိုလ်သက်ဦးကတော့ လုပ်တော့မယ်” ဟု ပြောပါတော့သည်

။

၁၉၇၄-ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ရေဖြူအနီး ထားဝယ်မြစ်ထဲ၌ သေနတ်မှန်၍ ထားဝယ်မှ ဖော်ကာလေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန် မင်္ဂလာဒုံဆေးရုံသို့ ပို့ခံရပါသည်။ ဒါကိုတာခေတ်မှ ဖော်ကာခေတ်သို့ ပြောင်းသွားပါပြီ။ လေယာဉ်လည်း အကြိမ်ကြိမ် စီးဖူးပါပြီခင်ဗျာ။

တပ်မတော် လေတပ်သို့ ဝင်၍ လေယာဉ်မောင်းလိုသော ကျွန်တော်သည် လေတပ်မရောက်ဘဲ ကြည်းတပ်သို့ ရောက်သွား၏။ ကျောင်းဆင်းတော့ တပ်ဘေးမှာ လေယာဉ်ကွင်းရှိသည့် ဖာပွန်သို့ ဦးစွာ ရောက်သည်။ ထို့နောက် မော်လမြိုင် ကျောက်တစ်လုံးသို့ ရောက်၏။ ရေးမြို့တွင် လေယာဉ်ကွင်းသစ် ဖောက်ရ၏။ ထားဝယ်ဘက် စစ်ဆင်ရေးထွက်တော့ သေနတ်မှန်ပြီး မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံသို့ လေယာဉ်ဖြင့် အပို့ခံရ၏။

၁၉၇၆-ခုနှစ်တွင် တော့ မော်လမြိုင် ကျောက်တစ်လုံးမှ သည် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း မိုင်းရယ်သို့ ပြောင်းရ၏။ ခေါင်လှ၍ အလွန်ချောင်ကျ၏။ ဘာလေယာဉ်မှ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ၁၉၇၇-ခုနှစ်တွင် မိုင်းရယ်၌ တပ်မှ အော်တာ လေယာဉ်ကွင်းဖောက်သည်။ ကျွန်တော် ခေတ္တ တပ်ထောက် ဗိုလ်ကြီးလုပ်ချိန်နှင့် သွားတိုးနေ၍ ရုံးမထိုင်ရဘဲ လေယာဉ်ကွ

င်းတွင် ကွင်းဖောက်လုပ်အားပေး Fatigue Incharge သွားလုပ်ရ၏။ ကွင်းပြီးတော့ Twin Otta စီးရသည် ။

၁၉၇၈-ခုနှစ်၊ နောင်လိုင်-ပါဖန်တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်တော့ တပ်မတော် (လေ) ၏ T-33 ဗုံးကြဲ လေယာဉ်များကြောင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရသည် ။ တပ်မတော် (လေ) ကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည် ။

၁၉၇၉-ခုနှစ်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းမှ တောင်ပိုင်း ပြောင်းရသည် ။ ဗထူး ရောက်သွား၏။ ဒီတစ်ခါတော့ လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ နည်းနည်း ဝေးသွား၏။ လေယာဉ်စီးလိုက ဟဲဟိုးသို့ သွားရ၏။ ၁၉၈၁-ခုနှစ်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့မြောက်ခြမ်း ကျိုင်းတုံဝွင် ဝင်ရသည် ။ ကျိုင်းတုံကလည်း ဖာပွန်လိုပင် လေယာဉ်အဓိကမို့ လေယာဉ်နဲ့ ကင်းကွာ၍ မရ။ ဗကပနှင့် တိုက်ပွဲများကလည်း ပြင်းထန်နေသည့် ကာလမို့ Bell ရဟတ်ယာဉ်များအား VIP ခရီးစဉ်နှင့် လူနာကောက်ကိစ္စများ ၊ ဘိန်းစစ်ဆင်ရေးများ တွင် မကြာ မကြာအသုံးပြုသည် ကို တွေ့ရ၏။ ၁၉၈၄-ခုနှစ်တွင် တော့ ကျိုင်းတုံရှေ့တန်း တပ်မ (၈၈) တွင် ဂျီတူးခေါ် စစ်ဦးစီးမှူးဒုတိယတန်း ဖြစ်လာရာ Bell ရဟတ်ယာဉ်မှူးများ နှင့် သိကျွမ်းရ၏။

ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသည့် ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဝင်းနှင့် ဗိုလ်မှူး လှထွန်းတို့ ကား ကျွန်တော်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။

“လေယာဉ်က ရာသီဥတုအပေါ် အများကြီးတည်တယ် အကိုရ၊ မိုးတို့ လေတို့ တောတို့ တောင်တို့ မြူတို့ နှင်းတို့ ဆိုတာ ကိုယ် အစိုးမရတဲ့ သဘာဝတရားကြီးလေ”

ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဝင်းနှင့်အတူနေခဲ့စဉ်က သူပြောသွားသည့် စကားဖြစ်သည် ။

ဗိုလ်မှူးလှထွန်းကတော့ သူ့ ရဟတ်ယာဉ်တွင် ဘုရားပုံ ချိတ်ဆွဲထား

၏။ ရဟတ်ယာဉ် တက်တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ပြီးမှ မောင်းတတ်၏ ။ သို့ရာတွင် သူက လေယာဉ်အကြောင်း သိပ်မပြော၊ ရယ်စရာများကို သာ ပြောတတ်၏။ သူတို့ နှင့်အတူ လွယ်မွေ Radar Squadron သို့ရောက်ခဲ့ရ၏။ သူတို့ ကြောင့် လေယာဉ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ဗဟု သုတများ တိုးပွားလာ၏။ မိုးဟိန်း-၉ စစ်ဆင်ရေးတွင် Bell ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ကိုယ်တိုင် Air Rescue တက်လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ နေရာအနှံ့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ရောက်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ၁၉၈၅-ခုနှစ်တွင် မိုးမိတ်သို့ ပြောင်းရ၏။ မိုးမိတ်တွင် လေယာဉ်ကွင်း ရှိသော်လည်း BAC လေယာဉ်များ မဆင်းတော့၊ ကွင်းကြီးကတော့ အလွန်ကောင်းလှ၏။ Radio Station မှာ မူကား နေ့စဉ် အဆက်အသွယ်လုပ်နေဆဲ ဖြစ်၏။

၁၉၈၈-ခုနှစ်တွင် ခလရ (၆) တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာသည် ။ ရန်ကုန် ရွှေပြည်သာမို့ မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်နှင့် နီးလှ၏။ တပ်ရင်းမှူး တာဝန်ဖြင့် လေယာဉ် နှစ်ခါ၊ သုံးခါ စီးခဲ့ရ၏။

၁၉၉၁-ခုနှစ်တွင် တော့ တပခ ဂျီဝမ်းဖြစ်လာ၏။ တပခ ဝင်းထဲမှာ ပင် တောင်ငူ လေယာဉ်ကွင်း ရှိသည် ။ လေယာဉ်တော့ မဆင်းတော့။

၁၉၉၂-ခုနှစ်တွင် မူကား တပ်မ (၃၃) တွင် နည်းဗျူဟာမှူး ဖြစ်၍ လာပါသည် ။ တာဝန် ထမ်းဆောင်လျှင်ထမ်းဆောင်ခြင်း လေယာဉ်စီးရ ပါတော့သည် ။ ဖြစ်စဉ်ကလေးများကို နည်းနည်း ပြောပါဦးမည်။

နည်းဗျူဟာမှူး ဖြစ်ဖြစ်ခြင်း မာနယ်ပလောတိုက်ရသည် ။ တပခမှ စစ်ရုံးသတင်းပို့ရာ ကျွန်တော့် တပ်မမှူး ဗိုလ်ချုပ်လှရွှေ (ယခု အငြိမ်း

စား) နှင့် တွေ့ရ၏။ နောက်နေ့ စစ်ကိုင်းသို့ မြန်မာ့ လေကြောင်းဖြင့် လိုက်သွားရ၏။ တစ်ညသာအိပ်ပြီး လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ခဲ့ရသည် ။ ရန်ကုန်တွင် တစ်ညအိပ်ပြီး ဘားအံသို့ ဆက်ထွက်ရသည် ။ ဘားအံသို့ရောက်ရာတွင် တစ်ခါမှ မစီးဖူးသေးသည့် မီတူးခေါ် MI-2 လူနှစ်ဆယ်ကျော်သုံးဆယ်နီးပါး ဆန့်သည့် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ရသည် ။ ကွယ်လွန်သူ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးမှ ဦးစီးလိုက်ပါလာသည် ။ ဘားအံတွင် တိုက်ပွဲဝင်မည့် ခေါင်းဆောင်များအား Briefing ပေးသည် ။ မာနယ်ပလောအား ၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီမှ ဧပြီထိ နှစ်လကျော် တိုက်ပြီးသည့်အခါ နိုင်ငံတော်မှ ငြိမ်းချမ်းရေး တံခါး ဖွင့်လိုက်သဖြင့် တိုက်ပွဲရပ်နား လိုက်ရ၏။ တပ်မ (၃၃) တွင် လေးနှစ်ကြာသွားသည် ။ မိသားစုက ကလေးများကျောင်းနေဆဲဖြစ်၍ ရန်ကုန်မှာ နေကြသည် ။ တပ်နားချိန် စစ်ကိုင်းမှ ရန်ကုန်သို့ မန္တလေး ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်မှ တစ်ဆင့် လေယာဉ်စီးသွားဖြစ်တာ များ ၏။ မြန်မာ့လေကြောင်း Myanmar Airway ပိုင် လေယာဉ် နဲ့ ပါပဲ။

၁၉၉၅-ခုနှစ်တွင် တော့ နယ်ဘက်ပြောင်းရ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ လေယာဉ်က ပြည်တွင်းတွင် သာမက ပြည်ပသို့ပါ စီးရတော့သည် ။ အာရှနိုင်ငံ လေးငါးခြောက်နိုင်ငံ ရောက်ဖူးသွား၏။ Thai Airway နှင့် Air China တို့ ကို အများ ဆုံး စီးဖူးသွားသည် ။ လူသုံးလေးရာဆန့်သည့် လေယာဉ်ကြီး များကိုစီးပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံပြင်ပသို့ ရောက်ရ၍ ဗဟု သုတ တွေ အများကြီးရသွား၏။ စင်္ကာပူရောက် သဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လေယာဉ်ဖြင့် ဖြတ်ဖူးသွား၏။ တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်း သွားရသဖြင့် တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို လေယာဉ်ဖြင့် ဖြတ်ဖူးသွား၏။

ပြည်တွင်းတွင် လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသည့် ရခိုင်ပြည်နယ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့်ပင် သွားလိုက်၏။ မရောက်တာကြာသည့်

ကျိုင်းတုံကို အလွမ်းပြေပြန်သွားရ၏။ ဒါလည်း လေယာဉ်နဲ့ ပါပင်။ နိုင်ငံခြားဧည့်သည် များ လာ၍ မန္တလေးနှင့် ပုဂံညောင်ဦးတို့ ကို လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပို့ရ၏။

လေယာဉ်ကြောင့် မြေကြောရုံ၍ ခရီးတာမှာ ပိုမြန်လာ၏။ ပြည်ပနိုင်ငံများ ရောက်ဖူးသွားပြီး ပြည်ပတွင် မိတ်ဆွေများ တိုးပွားလာ၏။ ချစ်သူခင်သူများ ရှိလာ၏။ ကိုယ်တိုင်သာမက မိသားစုများကိုပါ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ စေလွှတ်ပေးနိုင်လာ၏။ သူတို့ တစ်တွေလည်း ပြင်ပဗဟု သုတများ ရကြ၏။ ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်မှ မရောက်မပေါက်ဘူးပဲ အသက်အတော်ကြီးရမှ နိုင်ငံခြား ရောက်ဖူးခဲ့ရသော်လည်း သူတို့ ကျတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရောက်ဖူးသွားကြ၏။ ဇနီးသည် မေကတော့ ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားဖူးသွား ရ၍ လည်းကောင်း၊ ဘန်ကောက်နှင့် ဇင်းမယ် ရောက်သွားပြီး ပြည်ပ အတွေ့အကြုံများ ၊ သူမ စိတ်ဝင်စားသည့် သစ်ခွပန်းလုပ်ငန်းများအား တွေ့ရ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုလေယာဉ်ခရီးစဉ်များကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ၏။ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတိုင်း သူမခရီးစဉ်ကို ပြောမဆုံးတော့၊ သမီးအကြီးမကတော့ အာရှတိုက် နိုင်ငံအတော် များများ ရောက်ဖူးသည် ။ မလေးရှားတွင် နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် စာသင်ဖူးသည် ။ ထို့ကြောင့် ပြည်ပတွင် မိတ်ဆွေ အတော်များများ ရှိ၏။

မြို့ကြီးပြကြီးများ တွင် အရွယ်ရောက်လာကြ၍ သူတို့ အားလုံး ကံကောင်းကြပါသည် ။ ကိုယ့်မှာ သာ တောတွင် လူဖြစ်လာရသူဖြစ်ပြီး သူတို့လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အတွေ့အကြုံ ကောင်းများကို မရခဲ့။ ထို့အပြင် တပ်မတော် (ကြည်း) တွင် ခြေလျင်စစ်သားလုပ်ခဲ့ရ၍ ပြည်ပ အတွေ့အကြုံ မရှိသလောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ ချစ်သူခင်သူများ နှင့် တကွတပြား နေခဲ့ရသည့် အချိန်များ ၌ လည်း မကြာခဏ-

“တောင်ပံလေးများ ရနိုင်ရင်တော့ လိုချင်သားကွယ် ×××” ဟု ညည်းခဲ့မိလေ၏။

အခုတော့ ဒါတွေ ကျော်လွန်ခဲ့ပါပြီလေ။ အရွယ်ကလည်း ငယ်ကြတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်နဲ့ အတူ စစ်တပ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သူ အားလုံး တပ်ထဲမှာ မရှိကြတော့။ နယ်ဘက်တွင် လေးငါးဆယ် လောက်သာ ကျန်တော့သည် ။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည့်အခါ လွမ်းစရာလေးတွေ ဖြစ်ရပါ၏။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က လေတွင် ပျံဝဲပြီး သွားလိုရာသွားချင်သည့် စိတ်ကလေးမှာ ယခု အသက်အရွယ် ရလာသည့် အချိန်အထိ ရှိနေပါသေးသည် ။ တပ်မှ နယ်ဘက်ရောက်တော့ ပြည်ပနိုင်ငံများ သို့ သုံးလေးခေါက် လေယာဉ်အကြီးကြီးများ ဖြင့် သွားခဲ့ရသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်က ရန်ကုန်နယ်နမိတ်အပြင်တွင် တာဝန်သွားထမ်းဆောင်နေရ၍ ရဟတ်ယာဉ်များ နှင့် ဖူးစာပြန်ဆုံရ၏။ စခန်းတွင် ရဟတ်ယာဉ်ကွင်း ဖောက်ထားရ၏။ မိမိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာသို့ လူကြီးများက ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ရောက်လာတတ်၏။ ထိုရောအခါ ငယ်ဘဝကို ပြန်ပြောင်း သတိရမိ၏။

ငယ်စဉ်က “မိုးယံမှ သည် ချစ်သူဆီသို့” သွားချင်သည့် ဆန္ဒကြောင့် “တောင်ပံလေးများ ရနိုင်ရင်တော့ လိုချင်သားကွယ်”ဟု မြည်တမ်းမိခဲ့သည် များကို အမှတ်ရမိ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွားချင်လာချင်စိတ်ကတော့ မကုန်သေးပါ။ ပဲခူးရိုးမနှင့် မဝေးလှဘဲ တောရိပ်တောင်ရိပ် မကင်းသည့် နေရာတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသဖြင့် ဟိုးငယ်စဉ်ကလို အားလပ်သည့် အခါများ တွင် ကောင်းကင်ပြင်အား မော့ကြည့်၍ ကိုယ့်ဟာ

